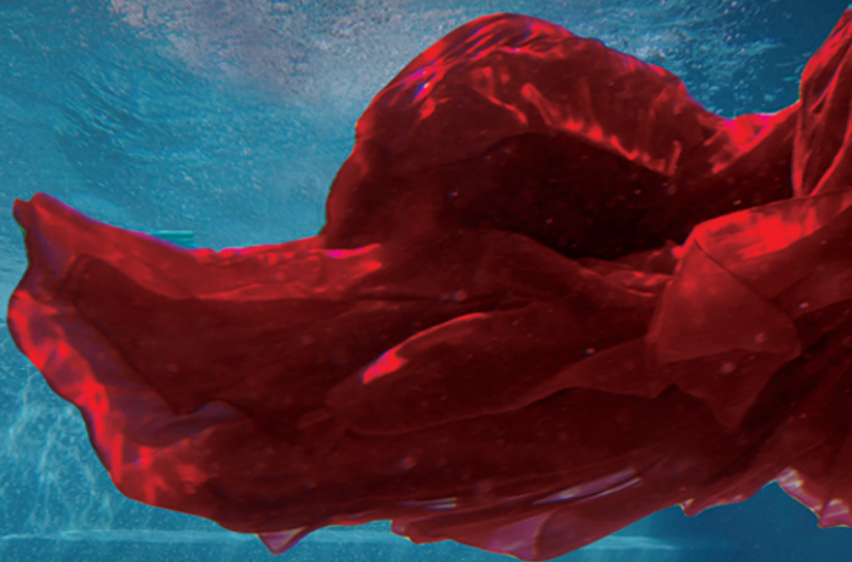

MARY HIGGINS
CLARK

KIOKAN

**⁂
PŘEDE MNOU
SE NESCHOVÁŠ**

Copyright © 2018 by Nora Durkin Enterprises, Inc.

Translation © Jan Mrlík, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj tohoto románu je smyšlený. Jakékoli zmínky
o historických událostech, skutečných osobách nebo
existujících místech jsou fiktivní. Další jména, osoby,
místa a události jsou dílem autorčiny představivosti
a jakákoli případná podobnost se skutečnými událostmi,
lokalitami nebo osobami, ať živými či mrtvými,
je zcela náhodná.

Z anglického originálu I've Got My Eyes on You,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, 1230 Avenue
of the Americas, New York, NY 10020 přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Draha Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-964-2

Pro Elizabeth a Lauren.

Vám oběma přeji štěstí na celý život.

Poděkování

Dokončila jsem tuhle nejnovější knihu. A přišel čas, abych poděkovala všem, kteří se se mnou podělili o své zkušenosti a po celou dobu mě povzbuzovali.

Michael Korda, můj redaktor, je pro mě už čtyřicet let pramenem inspirace. Michaeli, nehynoucí díky.

Marysue Rucciová, hlavní redaktorka nakladatelství Simon & Schuster, mi v každé situaci poslouží moudrým a pronikavým názorem.

John Conheeney, můj výjimečný partner, už přes dvacet let poslouchá, jak vzdychám kvůli tomu, že tahle knížka určitě není to pravé.

Díky Kevinovi Wilderovi za všechnu pomoc, když mě poučoval, jak detektiv vyšetřuje případ vraždy.

Také Kelly Oberle-Tweedové, jež mi objasnila roli výchovného poradce při pomoci studentům.

Mikeovi Dahlgrenovi za rady týkající se postupu školy, když do ní má nastoupit problémový student.

Děkuji synovi Daveovi, který to všechno absolvoval se mnou. Většinu ze zápletky vymyslel právě on.

Mému vnukovi Davidovi, který trpí syndromem fragilního X-chromozomu. Díky, žeš mě inspiroval k postavě Jamieho.

A konečně a samozřejmě díky vám všem, mým čtenářům. Doufám, že se mi podaří vás pobavit, až tuhle knížku budete číst. Bůh žehnej vám všem a každému z vás.

1

Jamie byl ve svém pokoji v patře matčina nevelkého dřevěného domku v Saddle Riveru v New Jersey, díval se z okna a netušil, že se právě mění celý jeho život.

Už nějakou dobu vyhlížel na dvůr za sousedním domem, v němž žili Dowlingovi. Jejich mladší dcera Kerry pořádala večírek a Jamie se zlobil, že ho nepozvala. Když spolu navštěvovali střední školu, vždycky se k němu chovala mile, přestože chodil do speciální třídy. Ale máma mu řekla, že u sousedů je party asi jen pro Kerryiny spolužáky ze třídy, kteří příští týden nastoupí na vysokou. Jamie vychodil střední školu už před dvěma roky a teď měl dobrou práci – doplňoval regály v místním supermarketu Acme.

Jamie mámě neřekl o svém úmyslu, že jestli lidé, které si Kerry pozvala na party, půjdou plavat do jejího bazénu, tak tam půjde taky a zaplave si s nimi. Věděl, že by se máma kvůli tomu zlobila. Ale Kerry ho pokaždé zvala, ať s ní zaplave. Pozoroval z okna svého pokoje dění na večírku po celou dobu, dokud všichni hosté neodešli. Kerry zůstala na verandě sama a pustila se do úklidu.

Dokoukal do konce film, který si předtím pustil na videu, a pak se rozhodl, že půjde a trochu Kerry pomůže, i když věděl, že máma by nechtěla, aby tam chodil.

Potichu sestoupil po schodišti do přízemí, kde máma sledovala zprávy v jedenáct, a vykradl se za živý plot, který odděloval jejich maličký zadní dvorek od širokého prostranství za Kerryiným domem.

Potom si ale všiml, že z lesíku, který začínal hned za sousedovým dvorem, se připlížil někdo cizí, který mu byl matně povědomý. Ten člověk sebral něco, co leželo na židli, přikradl se za Kerry, praštil ji do hlavy a strčil do bazénu. Potom tu věc, co měl v ruce, zahodil.

To se nemá, tlouct lidi nebo je strkat do bazénu, říkal si Jamie. Ten člověk by se měl hned omluvit, protože jinak by mu Kerry příště nemusela dovolit, aby s ní šel plavat. Ale řekl si, že když je teď Kerry ve vodě, tak si může jít s ní zaplavat.

Ten člověk nešel do bazénu. Utekl ze dvora zpátky do lesa. Vůbec nešel do domu. Jenom prostě utekl.

Jamie spěchal za Kerry. Přitom kopl do něčeho, co leželo na zemi. Golfová hůl. Sebral ji, odnesl k bazénu a položil ji na jedno křesílko.

„Kerry, to jsem já, Jamie,“ ozval se. „Jdu si s tebou zaplavat.“

Jenže mu neodpověděla. Scházel po schůdkách do bazénu. Voda se mu zdála nějaká špinavá. Říkal si, že do ní možná někdo něco vylil. Když si ale uvědomil, že mu nateklo do nových tenisek a že má kalhoty promočené až ke kolenům, zastavil se. Kerry sice říkala, že si s ní může kdykoliv zaplavat, jenže mu bylo jasné, že máma bude kvůli promočeným novým teniskám vyvádět. Kerry se vznášela na vodě. Sáhl jí na rameno a řekl: „Kerry, probuď se.“ Ale ona jen odplouvala vodou k protější straně bazénu, kde byla hloubka. A tak se vrátil domů.

V televizi pořád ještě běžely zprávy, takže ho matka neviděla, jak se opatrně vykradl po schodech nahoru a za-

lezl si do postele. Promočené tenisky, ponožky i kalhoty schoval dolů do skříně. Doufal, že třeba uschnou, než je máma najde.

Při usínání si říkal, jestli si Kerry dobře zaplavala.

2

Marge Chapmanová se probudila až po půlnoci a zjistila, že při sledování televizního zpravodajství usnula. Pomaličku se zvedla, a když se soukala z velikého, pohodlného křesla, zavržalo jí v kolenou stížených artritidou. Jamie se jí narodil pozdě, až v pětačtyřiceti, a potom začala přibývat na váze. Musím shodit aspoň deset kilo, pomyslela si, už jen abych ulevila kolenům.

Zhasla světla v obývacím pokoji a pak vyšla do poschodí, aby se podívala do Jamieho pokoje, než si půjde lehnout. Měl také zhasnuto a slyšela, jak klidně oddychuje, takže si byla jistá, že spí.

Doufala, že ho příliš nerozčílilo, když ho Kerry nepozvala na večírek, jenže v tomto případě měla jen omezené možnosti, jak ho uchránit zklamání.

3

V neděli ve čtvrt na jedenáct dopoledne přejeli Steve a Fran Dowlingovi most George Washingtona a zamířili ke svému domovu v newjerseyském Saddle Riveru. Mlčeli. Oba tížila únava po dlouhé sobotě. Přátelé z massachusettského Wellesley je pozvali na sedmadvacetijamkový golfový turnaj pro členy klubu a jejich hosty. Zůstali přes noc a v neděli brzy ráno odjeli, aby na Kennedyho letišti vyzvedli sedmadvacetiletou dceru Aline a vzali ji domů. S výjimkou krátkých návštěv žila už tři roky v cizině.

Po nadšeném přivítání na letišti si Aline zalezla na zadní sedadlo SUV a pod tíží únavy z pásmové nemoci hned usnula. Fran potlačila zívnutí a vzdychla: „Vstávat dva dny po sobě takhle brzy, to člověku připomene, kolik mu vlastně je.“

Steve se usmál. Byl o tři měsíce mladší než manželka, která dorazila ke každému narozeninovému milníku, tentokrát pětapadesátému, o něco dřív než on.

„Zajímalo by mě, jestli už bude Kerry vzhůru, až přijedeme domů,“ pokračovala Fran spíš sama k sobě než k manželovi.

„Určitě bude stát před vchodem a čekat, až se přivítá s Aline,“ odpověděl Steve s úsměvem.

Fran držela u ucha mobil a poslouchala, jak její telefonát znovu míří do Kerryiny hlasové schránky. „Naše Šípková Růženka ještě vyspává,“ oznámila s úsměvem.

Steve se také zasmál. On i Fran toho nikdy moc nenaspali, zato obě dcery byly jejich pravým opakem.

O čtvrt hodiny později zabočili na příjezdovou cestu k domu a probudili Aline. Vkloupýtala za nimi do domu jen napůl bdělá.

„Bože můj!“ vykřikla Fran, když se rozhlédla po obvykle uklizeném domově. Prázdné plastové láhve a plechovky od piva pokrývaly konferenční stůl a válely se i všude po obývacím pokoji. Když přešla do kuchyně, našla ve výlevce prázdnou láhev od vodky a štůsek krabic od pizzy.

Aline už se úplně probrala, a tak si mohla všimnout, že otec i matka jsou rozčilení a vzteklí. Jejich pocity docela sdílela, protože byla o deset let starší než sestra. Vtom na ni dolehla předtucha, že se stalo něco velice zlého. Jestli Kerry pořádala večírek, proč neměla dost rozumu, aby pak všechno uklidila? říkala si Aline. Copak toho vypila tolik, aby to nezvládla?

Aline poslouchala, jak matka s otcem spěchají do patra a volají Kerry.

„Kerry tam není,“ oznámila jí Fran a v hlase měla obavy. „A ať už šla kam chtěla, nevzala si telefon. Leží na stole. Kde jen může být?“ Pak pobledla. „Třeba se jí udělalo zle a někdo ji vzal k sobě domů, nebo...“

Steve jí skočil do řeči: „Pojďme obvolat její kamarády. Někdo přece bude vědět, kam se poděla.“

„Seznam lakrosového týmu i s telefonními čísly je v kuchyni v zásuvce,“ podotkla Fran a rozběhla se po chodbě. Kerryini nejbližší přátelé vesměs patřili do školního družstva.

Proboha, ať přespala u Nancy nebo u Sinead! říkala si Aline. Musela na tom být doopravdy mizerně, když si za-

pomněla vzít mobilní telefon. Aspoň můžu začít uklízet. Odešla do kuchyně. Matka začala vytáčet čísla, která jí otec diktoval.

Aline vzala ze skříně velký pytel na odpadky. Rozhodla se zajít na zadní verandu, protože ji napadlo, že by tam nebo kolem bazénu mohl zůstat pěkný svinčík.

To, co spatřila na verandě, ji vylekalo. Na jednom z křesílek ležel zpola naplněný pytel na odpadky. Podívala se dovnitř a našla použité papírové tácky, krabici od pizzy a plastové pohárky.

Takže Kerry očividně začala uklízet. Proč toho ale nechala?

Napadlo ji, jestli má nebo nemá říct rodičům, co našla, ale rozhodla se nechat je, ať telefonují. Aline sešla po čtyřech schůdcích z verandy a pokračovala k bazénu. Ten býval celé léto otevřený a už se těšila, jak si u něho s Kerry zalenoší, než bude muset sestra odjet do školy a ona nastoupí do nového zaměstnání jako výchovná poradkyně na střední škole v Saddle Riveru.

Napříč přes plážové lehátko stojící kousek od bazénu ležel putter, který rodiče používali k procvičování golfových úderů.

Aline se shýbla, aby putter sebrala, a když se přitom podívala do vody, polila ji hrůza. Její sestra ležela na dně bazénu, úplně oblečená a nehybná.

4

Jamie si tuze rád přispal. V supermarketu pracoval od jedenácti do tří. Marge mu chystala snídani na desátou. Když všechno spořádal, připomněla mu, že má jít nahoru a vyčistit si zuby. Jamie se vrátil, zazubil se na ni od ucha k uchu a čekal, až mu řekne „moc pěkné“, načež se pokaždé vyhrnul ze dveří, aby „šel do práce“, jak hrdě říkal. Do obchodního domu Acme to měl pěšky dvacet minut. Marge ho pozorovala, jak kráčí kolem uličního bloku, ale trápil ji neodbytný pocit, že je něco v nepořádku.

Když vyšla nahoru, aby mu ustlala, vzpomněla si, co to bylo: Jamie si obul staré ošoupané tenisky, ne ty nové, které mu koupila minulý týden. Proč to u všech všudy udělal? ptala se v duchu a začala mu uklízet pokoj. Kde vůbec má ty nové tenisky?

Zašla do jeho koupelny. Sprchoval se a ručníky i žínka visely na háčcích, jak ho to naučila. Po nových botách ani památky, nenašla tu ani kalhoty, které měl včera na sobě.

Přece by je nezahlédl, říkala si a vracela se do synova pokoje, aby se porozhlédla tam. Ulevilo se jí, ale zároveň ji naštvalo, když sebrala kupu svršků, které schoval dozadu do skříně.

Ponožky i tenisky byly skrz naskrz promočené. A dolní polovina kalhot zrovna tak.

Marge všechno to dopuštění držela v ruce, když se ze zadního dvora ozvalo pronikavé zaječení. Přiběhla k oknu a viděla, jak Aline oblečená skáče do bazénu a její rodiče zrovna vybíhají z domu.

Pozorovala Stevea Dowlinga, jak se vrhá za Aline do vody a pak vylézá a vynáší ven nehybnou Kerry. Aline se brodila za ním. Marge zděšeně přihlížela, jak soused položil Kerry na zem, buší jí do hrudníku a křičí: „Zavolej záchranku!“

Během několika minut se na příjezdovou cestu přirítily policejní vozy a sanitka. Pak Marge viděla, jak policista odtahuje Stevea od Kerry a vedle dívky poklekají záchranáři.

Marge už se odvracela od okna, ale zahlédla ještě policistu, jak vstává a vrtí hlavou.

Hodnou chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že pořád drží v rukou Jamieho kalhoty, ponožky a tenisky. Nikdo jí nemusel říkat, jak se stalo, že si je syn takhle zmáčel. Proč ale sestoupil po několika schůdkách do bazénu a pak se vrátil nahoru? A od čeho jsou tyhle skvrny?

Musí okamžitě hodit kalhoty, ponožky i tenisky do pračky a pak do sušičky.

Marge dost dobře nechápala, proč na ni každá částěnka vlastního těla křičí, aby se postarala právě o tohle, ale nepochybovala, že to musí udělat, aby ochránila Jamieho.

Kvílení sirén policejních vozů a sanitky vylákalo sousedy před domy. Děsivá zpráva se rychle rozšířila. „Kerry Dowlingová se utopila v jejich bazénu.“ Mnozí sousedé, někteří s hrnký kávy v rukou, přispěchali na zadní dvorek Chapmanových, odkud mohli sledovat, co se u Dowlingových děje.

Všichni nejbližší sousedé žili ve větších domech, než bylo skromné stavení Marge Chapmanové. Před třiceti lety si s Jackem koupili tenhle malý domek s podkrovím, k němuž náležel zvlněný pozemek zarostlý spoustou stromů. Za sousedy měli lidi stejné, jako byli sami, kteří se živili vlastníma rukama a bydleli v podobných domcích jako ten jejich. Ale během posledních dvaceti let se celé okolí proměnilo v bezmála luxusní čtvrť. Staří sousedé jeden po druhém prodávali své nemovitosti developerům za dvojnásobek hodnoty. Marge jediná se rozhodla zůstat. A teď ji ze všech stran obklopovaly mnohem honosnější domy a lidé, kteří v nich žili – lékaři, právníci a obchodníci z Wall Streetu – vesměs patřili k hodně majetným. Chovali se k ní mile, ale nebylo to jak za starých časů, kdy se s Jackem velice sblížili se všemi přátelskými sousedy.

Marge se připojila k ostatním zvědavcům a poslouchala, co si povídají. Někteří prý slyšeli hudbu, která hrála na večírku, a viděli spoustu aut zaparkovaných na příjezdové cestě i kolem bloku. Vesměs se ale shodovali, že teenageři se na party nechovali nijak zvlášť hlučně a v jedenáct se všichni rozešli.

Marge vklouzla zpátky do domu.

Teď s nikým nemůžu mluvit, říkala si. Musím si dopřát čas a všechno promyslet. Dutě znějící nárazy Jamieho tenisek v bubnu pračky jen prohlubovaly její zoufalství.

Odešla do garáže, stiskla knoflík otevírající garážová vrata a pak zacouvala s autem z příjezdové cesty dovnitř. Pečlivě se vyhýbala jakémukoli očnímu kontaktu s lidmi okolo a schovala se před hloučkem sousedů, kteří se sešli na jejím zadním dvorku, i před stále početnějšími policisty pohybujícími se u Dowlingových na verandě a zadním dvoře.

5

Když Steve vytáhl Kerry z vody, položil ji na zem vedle bazénu a zuřivě se snažil ji oživit. Přitom křičel na Aline, ať volá 911. Pokračoval v úporné snaze přimět dceru znovu dýchat a přestal s tím, teprve když přijel první policejní vůz a policista ho odstrčil stranou, aby sám pokračoval v oživovacích pokusech.

Zoufalí Steve, Fran a Aline přihlíželi, jak policista klečící vedle Kerry provádí kardiopulmonální resuscitaci.

O necelou minutu později dorazila na příjezdovou cestu sanitka a z ní vyskočili zdravotníci záchranné služby. Před očima Dowlingových jeden okamžitě poklekl vedle Kerry a vystřídal policistu. Kerry měla sevřené rty, štíhlé paže doširoka rozhozené. Rudé bavlněné letní šaty bez ramínek měla zmačkané a lepily se jí na tělo. Z vlasů jí na ramena stékala voda. Rodiče i sestra na Kerry omráčeně zírali, neschopní uvěřit skutečnosti.

„Pro vás všechny by bylo lepší, kdybyste šli do domu,“ poradil jim jeden z policistů. Aline s rodiči mlčky vykročila k zadnímu vchodu. Vešli dovnitř a postavili se k oknu.

Zdravotníci zkušeně napojili Kerry na hrudník vodiče, přes které se její životní projevy vysílačkou přenášely na

místní pohotovost v nemocnici Valley. Přítomný lékař prakticky hned potvrdil, co už stejně všichni tušili. Žádná odezva.

Muž, který poskytoval Kerry kardiopulmonální resuscitaci, si povšiml, že dívka má na krku poranění, z něhož vytéká dost krve. S neblahou předtuchou jí pozvedl hlavu a spatřil v zátylku na spodní hraně lebky rozšklebenou ránu.

Ukázal zranění policistovi, který velel zákroku na místě, a ten okamžitě volal na prokuraturu.

6

Detektiv Michael Wilson z oddělení vražd při úřadu prokurátora okresu Bergen měl toho dne pohotovost na telefonu. Usadil se s novinami na dlouhém plážovém lehátku u bazénu, který patřil k obytnému bloku v okrsku Washington Township, kde bydlel. Právě začal upadat do dřímoty, když ho vyburcovalo zazvonění mobilního telefonu, které ho rychle vrátilo do bdělého stavu. Poslouchal, jak mu úřad přiděluje nový případ: „Osmnáctiletá dívka se našla mrtvá v bazénu v Saddle Riveru na Werimus Road číslo 123. Když se utopila, byli rodiče pryč. Místní policie hlásí, že v domě a okolí jsou patrné známky toho, že se tam konal večírek. Neobjasněné poranění hlavy.“

Uvědomil si, že Saddle River sousedí s okrskem Washington Township. Může se tam dostat za deset minut. Vstal a vydal se ke svému bytu. Z pokožky ucítil pach chloru. Napřed si musí dát sprchu. Možná bude mít práci na příští dvě hodiny, možná dvanáct, ale může to být i čtyřicet hodin v kuse.

Ze skříně vytáhl čerstvě vypranou sportovní košili s dlouhými rukávy a khaki kalhoty, hodil je na postel a vykročil ke koupelně. O deset minut později už osprchovaný a oblečený mířil k Saddle Riveru.

Wilson věděl, že v době, kdy mu volali o té mrtvé dívce, už z úřadu okresního prokurátora vyjeli fotograf a soudní lékař. Na místo činu se dostanou zřejmě krátce po něm.

V Saddle Riveru žilo něco přes tři tisícovky obyvatel a městečko patřilo k nejbohatším v celých Spojených státech. Přestože leželo uprostřed hustě obydlené oblasti, zachovávalo si zvláště venkovský ráz, protože ke každému domu patřil bezmála hektarový pozemek. Podstatnou výhodou byla snadná dostupnost z New York City, a proto vyhledávali bydlení v Saddle Riveru podnikatelé z Wall Streetu a sportovní celebrity. Ke konci života zde žil i někdejší americký prezident Richard Nixon.

Mike věděl, že ještě v padesátých letech 20. století šlo o místo oblíbené lovci z širokého okolí. Původně se v Saddle Riveru stavěly malé domy na způsob rančů. Ty však téměř úplně ustoupily daleko větším a dražším stavbám, z velké části bohužel ve stylu známém jako McMansions čili podnikatelské baroko.

Dům Dowlingových byl vystavěn v koloniálním stylu a běžovou fasádu doplňovaly světle zelené okenice. Před domem hlídkoval policista, který se postaral o uvolnění dostatečného místa pro parkování úředních vozidel. Mike odstavil auto a přes trávník došel k zadnímu traktu domu. Zhlédl skupinku policistů ze Saddle Riveru, tak k nim zamířil, aby se zeptal, kdo dojel na místo činu jako první. Z hloučku vystoupil policista Jerome Weld, který měl přední část uniformy celou zmáčenou.

Weld mu pověděl, že na místo činu přijel v 11.43. Rodinní příslušníci už mezitím vytáhli tělo z vody. Přestože bylo jasné, že je příliš pozdě, zahájil kardiopulmonální resuscitaci. Dívka však na oživovací pokusy nereagovala.

Spolu s dalšími policisty provedl předběžné ohledání přilehlého prostoru. V domě se očividně večer předtím konala party. Sousedí potvrdili, že z Dowlingova domu

bylo slyšet hudbu, a všimli si, že dovnitř vešlo a později zase odešlo větší množství mladých lidí. Celkem prý během večírku na ulici a kolem bloku parkovalo zhruba pětadvacet aut.

Policista pokračoval: „Když jsem zjistil ránu na zátylku oběti, volal jsem na váš úřad. Při prohlídce pozemku jsme u bazény našli golfovou hůl, na které zřejmě zůstaly vlasy a krev.“

Mike odešel k místu, kde byla golfová hůl odložena, a pozorně ji prohlížel. Policista ho informoval přesně – na hlavě putteru ulpělo několik dlouhých vlasů a na tyči našel kapky krve.

„Zabalte to,“ přikázal Mike, „a pošleme na analýzu.“

Během doby, kdy rozmlouval s policistou, dorazila Sharon Reynoldsová, vyšetřovatelka z kanceláře soudního lékaře. Mike s ní pracoval už na několika případech vražd. Představil ji Weldovi a ten ji stručně obeznámil s tím, co se zatím podařilo objevit na místě činu.

Reynoldsová poklekla vedle dívčina těla a začala je fotografovat. Vyhrnula Kerry šaty až pod bradu, aby ohledala tělo, zda na něm nejsou bodné rány nebo jiná zranění, a potom stejně pozorně prohlížela její nohy. Když žádná zranění nezjistila, obrátila tělo na břicho a pokračovala v pořizování fotodokumentace. Odsunula mrtvé dívce vlasy stranou a pečlivě snímala hlubokou ránu na dolní hraně lebky.